

mandat, og de to FN-repræsentanter *anmodedes* om at udarbejde beretninger til brug for 18. plenarforsamlings overvejelser.

På den afro-asiatiske gruppes vegne opfordrede Marokkos repræsentant USA til ikke at forlange resolutionsudkastet sat til afstemning. Selvom gruppen anerkendte det amerikanske initiativ, beklagedes det, at resolutionen ikke indeholdt nogen henvisning til de to foregående års undersøgelser i spørgsmålet og til plenarforsamlingens tidligere vedtagne tekster i sagen. En anden repræsentant for denne gruppe, Guineas delegerede, udtalte om forslaget at det syntes at gå imod alle FNs mangeårige bestræbelser. Han efterlyste en resolution, der ikke alene havde Portugals, men også FNs tilslutning. Marokkos og 18 andre afrikanske landes delegerede stillede ændringsforslag, hvorved de udfyldte de manglende henvisninger til tidligere resolutioner i det amerikanske udkast, og desuden foretog andre ændringer, således at forslaget blev uakceptabelt for Portugal; de så dog helst, at det amerikanske forslag blev trukket tilbage.

USA trak derpå forslaget tilbage, og den portugisiske repræsentant beklagede, at hans regerings bestemte tilsagn om fuldt ud at samarbejde med FN-repræsentanterne om de i resolutionen forudsatte formål ikke var blevet akcepteret.

Debatten.

Den almindelige debat om situationen i Angola domineredes fuldstændig af de mere yderliggående synspunkter, der i dette spørgsmål forfægtes af østblokken og af et overvejende antal afro-asiatiske lande; ikke mindst gjaldt dette kravet om at gennemtvinge Angolas frigørelse ved anvendelse af midler som sanktioner, våbenembargo og Portugals eksklusion af FN.

Det mere moderate synspunkt, som næres af et betydeligt antal vestlige lande, som ganske vist er enige i kravet om selvbestemmelsesret for Angola, men viger tilbage for foranstaltninger, der efter deres skøn indebærer en risiko for at føre til yderligere blodsudgydelse, kaos og nødtilstande for befolkningen, kom i debatten ikke rigtigt til orde. Den portugisiske uvilje til at samarbejde med FN om at gennemføre så-

danne reformer, der kan føre til de af FN opstillede mål for Angolas fremtid, blev klart lagt for dagen i et indlæg af den portugisiske repræsentant ved FN, der påny henviste til det reformarbejde på det undervisningsmæssige og andre områder, som er igangsat i Angola. Han gentog, at urolighederne var et resultat af stammekrigene, og at de portugisiske myndigheder havde truffet alle foranstaltninger til beskyttelse af befolkningen.

Dag Hammarskjöld-fonden.

(Dagsordenens punkt 82).

Den 22. september 1961 — kort tid efter generalsekretær Dag Hammarskjølds død — tog den svenske regering initiativet til en indsamling til Dag Hammarskjöld-mindefonden med det formål gennem virksomhed i Dag Hammarskjølds ånd at fremme internationalt samarbejde, i første række til støtte for udviklingslandene.

En svensk interimbestyrelse udarbejdede vedtægter for Fonden, der fik kongelig stadfæstelse, og ifølge hvilken Fondens hovedformål er at fremme sociale, politiske, økonomiske og kulturelle fremskridt i udviklingslandene gennem uddannelse til ansvarsfulde poster af borgere i disse lande. Fondens bestyrelse skal have sæde i Stockholm og skal bestå af mindst 15, højst 19 medlemmer, hvoraf majoriteten svenske statsborgere. De forenede Nationers generalsekretær og Sveriges faste FN-repræsentant er selvskrævede medlemmer.

På et møde den 23. oktober vedtog 17. plenarforsamling efter korte indlæg fra Jordan, Peru og Irland enstemmigt en af Det økonomiske og sociale Råd foreslået resolution om Dag Hammarskjöld mindefonden. I denne resolution henvises der til 16. plenarforsamlings enstemmige beslutning om at kalde FNs nye bibliotek „Dag Hammarskjöld Biblioteket“ og det tages med tilfredshed til efterretning, at medlemsstater af FN har taget initiativ til at støtte Fonden, og at denne og de oprettede nationale støttekomiteer i mindet om Hammarskjöld vil påtage sig opgaver, der er i overensstemmelse med organisationens almindelige formål og politik.